

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **Vladimír Pícek**, IČO: 69408033
sídlem Ludvíkovice 287, 407 13 Ludvíkovice
zastoupený Mgr. Petrem Machem, advokátem
sídlem Slezská 1297/3, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2025, č. j. KUUK/097127/2025/DS/Lin,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2025, č. j. KUUK/097127/2025/DS/Lin, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 210 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2025, č. j. KUUK/097127/2025/DS/Lin, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání jako opožděné a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecního živnostenského úřadu, ze dne 13. 3. 2024, č. j. MDC/76383/2025/32/PSv, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

o silničním provozu“), přičemž mu byla dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále mu byla dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve stručně shrnul průběh správního řízení ve věci. Následně namítl, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť vychází z nesprávného údaje o datu doručení prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobce totiž v řešeném případě nemohlo dojít k účinku fikce doručení při doručování prvostupňového rozhodnutí jeho zmocněnci. K tomu doplnil, že zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), stanovuje podmínky k tomu, aby došlo k právnímu účinku fikce doručení, a to, že adresát musí být vyzván k vyzvednutí zásilky (§ 23 odst. 4 správního řádu), písemnost musí být následně deset dnů uložena (§ 23 odst. 4 a § 24 odst. 1 správního řádu), a adresát musí být, spolu s oznámením o uložení zásilky, poučen o právních důsledcích nevyzvednutí zásilky (§ 23 odst. 5 správního řádu). Posledně uvedená podmínka však v daném případě dle žalobce splněna nebyla. Adresát písemnosti – tj. zmocněnec žalobce – totiž nebyl poučen o právních důsledcích nevyzvednutí dotčené zásilky. Neměl tak šanci naznat, že se jedná o písemnost doručovanou správním orgánem dle správního řádu.
3. Dále žalobce uvedl, že na písemnou žádost jeho zmocněnce ve správním řízení o sdělení podacího čísla zásilky, kterou bylo doručováno prvostupňové rozhodnutí, zareagoval žalovaný vydáním rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání jako opožděného. Podle sdělení správního orgánu I. stupně přitom bylo prvostupňové rozhodnutí doručováno pod podacím číslem X. Zmocněnec žalobce pak dle tohoto čísla zásilky dohledal, že mu opravdu byla do poštovní schránky vložena výzva k vyzvednutí této zásilky. K této výzvě nicméně nebylo připojeno žádné poučení a z výzvy samotné nebylo možné seznat, že se jednalo o písemnost doručovanou správním orgánem I. stupně podle správního řádu.
4. Vzhledem k tomu, že k výzvě k vyzvednutí dotčené zásilky nebylo poučení dle § 23 odst. 5 správního řádu připojeno, nemohlo dojít k účinku fikce doručení prvostupňového rozhodnutí. Tento závěr se podává z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2024, č. j. 1 As 191/2023-26. Odvolání žalobce ve věci, které bylo podáno dne 19. 5. 2025, tudíž bylo podáno včasné, z čehož tedy dle jeho názoru plyne právě nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve krátce zrekapituloval dosavadní průběh projednávání věci, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci. Následně uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno žalobci samotnému prostřednictvím datové zprávy dne 23. 3. 2024. Jeho zmocněnci pak bylo toto rozhodnutí doručeno dne 2. 4. 2024 tzv. fikcí. Na datum doručení navazuje odvolací patnáctidenní lhůta, která dle žalovaného počala v řešeném případě plynout dne 3. 4. 2024 a marně uplynula dne 17. 4. 2024. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy nabylo dne 18. 4. 2024 právní moci. Žalobce podal prostřednictvím zmocněnce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí až dne 19. 5. 2025 – tj. opožděně.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

6. Současně žalovaný popsal, že zmocněnci žalobce ve správním řízení bylo prvostupňové rozhodnutí doručováno na adresu, kterou si tento zmocněnec jako doručovací zvolil. Do poštovní schránky mu byla vhozena celá obálka, kdy se správnímu orgánu I. stupně vrátila pouze přední část – tzv. „doručenka bez poučení“. Nadto žalovaný zmínil, že si zmocněnec žalobce zřídil datovou schránku až ode dne 5. 8. 2024, přičemž byla tato datová schránka v provozu do dne 25. 5. 2025. Ode dne 26. 5. 2025 do dne 27. 5. 2025 byla datová schránka zmocněnce žalobce zneprístupněna. Ode dne 28. 5. 2025 poté byla opět zpřístupněna. Prvostupňové rozhodnutí tudíž bylo dle žalovaného doručováno v souladu se zákonem. Pokud zmocněnec žalobce neobdržel odkazované poučení, což je toliko jeho prosté tvrzení, odpovědnost za doručování zásilky nelze dle žalovaného delegovat na správní orgán I. stupně. Žalovaný tak ve věci vycházel z předložených podkladů a písemnosti (doručenka obálky s modrým pruhem), přičemž na základě těchto skutečností vydal napadené rozhodnutí.
7. S ohledem na uvedené poté žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

Replika žalobce

8. V podané replice žalobce konstatoval, že doručení prvostupňového rozhodnutí přímo jeho osobě nemělo ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu účinky na běh odvolací lhůty. Žalobce totiž nemohl očekávat, že toto rozhodnutí nebude jeho zmocněnci ve správním řízení řádně doručeno. K doručení prvostupňového rozhodnutí dne 2. 4. 2024 dle žalobce nemohlo dojít, protože se jeho zmocněnec s tímto rozhodnutím neseznámil, přičemž nebyly ani splněny podmínky pro tzv. fikci doručení. Z tohoto důvodu tedy neuplynula ani odvolací lhůta. Na tom podle žalobce nic nemění fakt, že bylo prvostupňové rozhodnutí jeho zmocněnci doručováno na správnou adresu. Zmocněnec žalobce nicméně ve schránce žádnou obálku nenalezl, neboť v opačném případě by podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí dříve.
9. V daném kontextu pak žalobce poukázal na pochybení pošty při doručování a zpochybnění doručení, založené ve správním spise, jelikož je tato v rozporu s výzvou k vyzvednutí zásilky i čestným prohlášením jeho zmocněnce. Zmocněnec žalobce si následně opravdu zřídil datovou schránku, a to právě z důvodu nespolehlivosti pošty v jeho lokalitě.
10. Žalobce tak zdůraznil, že prvostupňové rozhodnutí ve věci nebylo doručováno v souladu se zákonem, protože zákon vyžaduje, aby byl adresát (zde jeho zmocněnec) poučen o právních následcích nevyzvednutí zásilky, přičemž dané poučení musí obsahovat i označení odesílajícího správního orgánu (účelem je informovat adresáta).
11. Následně zmínil, že žalovaný disponuje doručenkou, založenou ve správním spise, avšak ta dle judikatury není veřejnou listinou. Žalobce poté předmětnou doručenkou zpochybnil doloženou výzvou k vyzvednutí zásilky, z níž se podává opak, jakož i čestným prohlášením jeho zmocněnce ve správním řízení. Správní orgán I. stupně přitom byl jako odesílatel písemnosti odpovědný za volbu prostředku k jejímu doručení. Nespolehlivost České pošty je zároveň dle žalobce obecně známou skutečností.

Upozornění žalovaného

12. V rámci upozornění žalovaného bylo zdejšímu soudu sděleno, že ten aktuálně zjistil, že právní zástupce žalobce v soudním řízení, spolu se zmocněncem žalobce ve správním řízení, použili totožný postup a shodné námitky i argumenty týkající se doručení rozhodnutí. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

správního orgánu I. stupně tzv. fikcí již opakovaně. Dle žalovaného se jedná o procesní taktiku založenou na tvrzení zmocněnce žalobce, uplatněném poprvé s odstupem několika měsíců od doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně jeho osobě, že neobdržel poučení k zásilce, ve které mu bylo prvostupňové rozhodnutí doručováno. Popsanou taktiku použily nadepsané osoby už ve třech případech – viz žaloby, o kterých bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem v této věci a ve věci vedené pod sp. zn. 54 A 10/2025, jakož i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 1. 2026, č. j. 60 A 1/2025-28. Cílem popsané konstrukce je tedy zneplatnění doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v důsledku toho zneplatnění jeho právní moci a dosažení zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí lhůty 1 roku pro jeho projednání. Postup shora zmíněných zástupců by tak měl být dle žalovaného shledán účelovým, zneužívajícím právo, a proto bez nároku na soudní ochranu.

Další vyjádření žalobce

13. V dalším vyjádření žalobce uvedl, aby ke skutečnostem plynoucím z upozornění žalovaného soud ve věci nepřihlížel, neboť se jedná o tzv. novoty, které nebyly obsaženy v napadeném rozhodnutí, a žalobce je proto ani nemohl vymezit v rámci žalobního bodu k soudnímu přezkumu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval toliko tím, že zmocněnci žalobce bylo rozhodnutí doručeno fikcí (samotnými podmínkami fikce doručení se přitom nijak nezabýval). K nepřípustnosti vysvětlování důvodů rozhodnutí až v řízení před krajským soudem poté žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
14. Žalobce současně připustil, že pošta v místě faktického pobytu (adresa pro doručování) jeho zmocněnce ve správním řízení, nedoručovala řádně, což však bylo zjevně způsobeno právě pochybením pošty, nikoliv adresáta – tj. zmocněncem žalobce. Poté, co zmocněnec žalobce zjistil, že mu písemnosti nejsou poštou řádně doručovány, zřídil si datovou schránku.
15. Pouze v obecné rovině pak žalobce zmínil, že zastupuje-li jeho právní zástupce jako advokát ve více typově obdobných řízeních, jejichž předmětem je posouzení obdobných právních otázek, jde typicky o výsledek jeho osobní publicity advokáta, vztahující se z povahy věci k určité tématice.
16. Závěrem žalobce uvedl, že jeho zmocněnec nemohl mít povědomí o dopise, který mu nebyl doručen. V poštovní schránce sice zmocněnec výzvu k vyzvednutí zásilky našel, nicméně na ní nebyl označen odesílatel a nebylo k ní ani připojeno poučení. Neexistoval proto náznak toho, že by byl odesílatelem písemnosti správní orgán.

Posouzení věci soudem

17. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce výslovně uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje. V kontextu nadepsaného ustanovení s. ř. s. soud zároveň ve věci rozhodoval pouze na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy, přičemž tedy ve svém hodnocení vycházel jednak z kompletního správního spisu vedeného v řešeném případě žalovaným a jednak ze žalobcem doložené *Výzvy k vyzvednutí zásilky/Potvrzení o převzetí zásilky* ze dne 21. 3. 2024, č. X, na jejíž zadní straně nebylo doručovatelkou vyznačeno, že by k dané výzvě bylo připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky a z čestného prohlášení zmocněnce žalobce ve správním řízení (J. B., narozený x) ze dne 11. 10. 2025, z něhož se podává, že mu nebylo spolu s nadepsanou výzvou zanecháno jakékoliv poučení, ani se jinak nedozvěděl o obsahu předmětné zásilky, neboť ta mu nebyla vložena do poštovní schránky. Jmenovaný zmocněnec žalobce se pouze domníval, že jde o písemnost od pojišťovny, která mu byla v dané době doručena též e-mailem, a proto ji nevyzvedával (pozn. soudu – žalobcem doložené dokumenty byly v rámci soudního řízení žalovanému zaslány na vědomí).
18. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

19. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
20. Soud úvodem vlastního posouzení věci zdůrazňuje, že předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jako opožděné žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V rámci přezkumu takového, svou povahou procesního, rozhodnutí přitom soud zkoumá, zda byly splněny právě podmínky pro zamítnutí odvolání jako opožděného podle § 92 odst. 1 správního řádu.
21. Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu, opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.
22. Dle § 83 odst. 1 věty první správního řádu, odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákone nestanoví jinak.
23. Zdejší soud v obsahu správního spisu nepřehlédl skutečnost, že prvostupňové rozhodnutí bylo kromě zmocněnce žalobce (J. B., narozený X), doručováno i samotnému žalobci, a to prostřednictvím jeho datové schránky s datem doručení 23. 3. 2024 (viz doručenka datové zprávy). Soud se proto v první řadě zabýval tím, zda má tato okolnost vliv na posouzení včasnosti odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 19. 5. 2025.
24. Podle § 34 odst. 2 správního řádu platí, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak. K tomu je možno odkázat též na právní větu rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 4. 2012, č. j. 78 A 5/2011-31, že *„pokud doručení písemnosti zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt dle § 34 odst. 2 věty druhé správního řádu z roku 2004, v praxi to znamená, že případná lhůta pro provedení určitého úkonu, jež by z takové písemnosti vyplývala, se bude obecně počítat nikoliv od doručení písemnosti zastoupenému, ale výlučně od doručení písemnosti zástupci.“* Podstatným je upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 As 103/2012-41, z něhož se podává, že *„bylo-li v přestupkovém řízení rozhodnutí doručeno obviněnému, ač byl zastoupen, nemá takové doručení vliv na běh lhůt. Pro jejich běh bylo rozhodné doručení zástupci obviněného“* (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 7 As 110/2018-23, nebo ze dne ze dne 5. 4. 2022, č. j. 1 As 359/2021-45, či Fiala, Z., Frumarová, K., Vetešník, P., Škurek, M., Horzinková, E., Novotný, V., Sovová, O., Scheu, L.: *Správní řád: Praktický komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 34).
25. Ve vztahu k rozhodnutí o přestupku rovněž Nejvyšší správní soud již v minulosti jasně uzavřel, že toto nespadá do kategorie písemností, které se dle § 34 odst. 2 správního řádu doručují nejen zmocněnci, ale i zastoupenému. V případě oznámení takového rozhodnutí totiž správní orgán osobní součinnost zastoupeného nepotřebuje, a proto ho s ohledem na smysl procesního zastoupení doručuje pouze zmocněnci (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 100/2008-61, ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016-24, ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 9/2016-52, či ze dne 10. 1. 2018, č. j. 8 As 255/2017-

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

- 49). Závěr, že konečné rozhodnutí ve věci samé, kterým byl uložen správní trest za přestupek, se doručuje výhradně zástupci účastníka a pouze takové doručení má účinky založení běhu lhůt, pak zdůraznil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 2 As 66/2022-24.
26. Vycházejí ze shora popsaného zdejší soud konstatuje, že správní orgán I. stupně v řešeném případě oznamoval (doručoval) rozhodnutí ve věci samé způsobem dle § 72 odst. 1 správního řádu. Nejednalo se přitom o písemnost, kterou by bylo podle § 34 odst. 2 správního řádu třeba doručit nejen zmocněnci, ale i zastoupenému. Z uvedeného tudíž vyplývá, že doručení prvostupňového rozhodnutí přímo žalobci v projednávané věci nemělo žádný účinek na běh odvolací lhůty, a tedy se jednalo o irelevantní skutečnost pro posouzení včasnosti žalobcem podaného odvolání.
27. Pro hodnocení běhu odvolací lhůty tak byl v daném případě podstatný okamžik oznámení prvostupňového rozhodnutí, konkrétně doručení jeho písemného vyhotovení zmocněnci žalobce ve správním řízení dle § 34 odst. 2 správního řádu.
28. Podle § 23 odst. 1 správního řádu, nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží. Dle odst. 3 písm. b) téhož ustanovení dále platí, že se písemnost uloží v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jeho prostřednictvím. Odstavec 4 stejného ustanovení poté stanoví, že se adresát vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil. Podle § 23 odst. 5 správního řádu se zároveň s oznámením podle odst. 4 adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu.
29. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Citované ustanovení upravuje tzv. fikci doručení, k čemuž komentářová literatura doplňuje, že *„fikce doručení nastane pouze za předpokladu, že byla písemnost uložena (marně uplynula úložní doba) a zároveň byl adresát vyzván vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl, a byl písemně poučen o právních důsledcích“* (viz Fiala, Z., Frumarová, K., Vetešník, P., Škurek, M., Horzinková, E., Novotný, V., Sovová, O., Scheu, L.: *Správní řád: Praktický komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 24).
30. Při hodnocení věci soud vycházel z následujících rozhodných skutečností, které ověřil z předložené spisové dokumentace. Se žalobcem bylo zahájeno dotčené přestupkové řízení, v němž se nechal zastupovat zmocněncem (J. B., narozeným X) na základě plné moci ze dne 30. 1. 2024. Uvedený zmocněnec současně požádal o doručování písemností na jím specifikovanou adresu pro doručování. Na tuto adresu bylo zmocněnci žalobce následně doručováno předvolání k ústnímu jednání ze dne 2. 2. 2024, a zejména pak rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2024, kterým byl žalobce uznán vinným. Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

z přestupku, jak už bylo dříve rekapitulováno. Dle doručení zásilky tzv. s modrým pruhem, v níž bylo zmocnění žalobce doručováno právě prvostupňové rozhodnutí, byla předmětná zásilka připravena k vyzvednutí dne 21. 3. 2024. Na dané doručence bylo doručovatelkou zároveň zaškrtnuto, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Z doručení též vyplývá, že zásilka byla vložena do schránky zmocněnce žalobce dne 5. 4. 2024. Sdělením ze dne 4. 2. 2025 poté správní orgán I. stupně k nedatovanému dotazu zmocněnce žalobce popsal, že bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobce na adresu pro doručování již dne 2. 4. 2024; na vědomí bylo zasláno i samotnému žalobci prostřednictvím datové schránky (doručeno dne 23. 3. 2024). Správní orgán I. stupně přípisem ze dne 20. 5. 2025 zmocněnci žalobce dále sdělil, že bylo prvostupňové rozhodnutí na jeho adresu pro doručování doručováno doporučeně – do vlastních rukou pod číslem zásilky X.

31. Dne 19. 5. 2025 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které žalovaný zamítl pro opožděnost právě napadeným rozhodnutím.
32. V řešeném případě je tedy meritem sporu, zda bylo prvostupňové rozhodnutí zmocněnci žalobce doručeno tzv. fikcí. Z tohoto pohledu je za vyvstalých okolností zásadní otázkou to, zda byl zmocněnec žalobce při doručování daného rozhodnutí poučen o možných právních důsledcích ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu.
33. Nutno k tomu připomenout, že žalovaný za okamžik doručení prvostupňového rozhodnutí ve věci považoval den určený fikcí, přičemž vycházel z doručení založené ve správním spise, na které bylo poštovní doručovatelkou A. P. vyznačeno zaškrtnutím předtištěného políčka, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Naproti tomu žalobce tvrdil, že nebyl poučen o právních důsledcích nevyzvednutí dotčené zásilky dle § 23 odst. 5 správního řádu, a proto nebyly splněny podmínky nutné pro fikci doručení předmětného rozhodnutí. To dokládal předloženým originálem tiskopisu *Výzva k vyzvednutí zásilky/Potvrzení o převzetí zásilky* ze dne 21. 3. 2024, č. X, na kterém nebylo zaškrtnuto předtištěné políčko (resp. vyznačeno), že k dané výzvě bylo připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky.
34. Soud poté považuje za potřebné ve věci poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které již bylo opakovaně konstatováno, že institut doručení náhradním způsobem (tzv. fikcí) lze aplikovat pouze za současného splnění všech zákonných podmínek. Jednou z těchto podmínek je právě i poučení o následcích nevyzvednutí písemnosti. Například v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*institut uložení písemnosti určené do vlastních rukou lze použít pouze v případě, kdy 1) je známá adresa pro doručování; 2) občan má na této adrese domovní schránku nebo je zde jiné obdobné vhodné místo; 3) v této schránce nebo na tomto vhodném místě je zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti s poučením, kde a kdy si jí může občan vyzvednout, včetně poučení o následcích jejího nevyzvednutí; 4) písemnost je uložena u doručujícího orgánu a připravena k vyzvednutí*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 269/2019-19, ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, ze dne 12. 5. 2016, č. j. 4 As 43/2016-37, ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 26/2014-19, nebo ze dne 25. 6. 2025, č. j. 7 As 56/2025-22).
35. V kontextu žalobních tvrzení je dále přiléhavým zmínit, že se z právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009-67, podává, že „*splnění podmínek pro uložení doručované písemnosti dle § 23 správního řádu z roku 2004, a tudíž i pro Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.*

její doručení na základě fikce dle § 24 odst. 1 téhož zákona, pokud si ji adresát ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedne, prokazuje správní orgán obvykle tím, že založí do spisu vrácenou obálku s nevyzvednutou písemností, včetně předtištěné doručky, na níž je zaznamenáno a stvrzeno podpisem doručovatele, že byla tato zásilka určitého data uložena a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Pokud takový doklad chybí, je třeba splnění podmínek pro doručení písemnosti na základě fikce prokázat jiným způsobem, a není-li to možné, je nutno vycházet z toho, že k doručení písemnosti na základě fikce nedošlo.“

36. Ustálená judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu nicméně též uzavřela, že „*doručenka u písemností doručovaných ve správním řízení držitelem poštovní licence není veřejná listina, neboť ji za veřejnou listinu správní řád neoznačuje (na rozdíl doručky u písemností doručovaných v občanském soudním řízení, která je veřejnou listinou podle § 50f odst. 3 věty druhé zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, či doručky při doručení v daňovém řízení, jež má status veřejné listiny podle § 51 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád), a jde-li o doručku vyplněnou při doručení držitelem poštovní licence, pak nevyhovuje ani obecnému vymezení veřejné listiny podle § 53 odst. 3 správního řádu, neboť nejde o listinu vydanou soudy či orgány veřejné správy, mezi něž držitel poštovní licence nepatří (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 č. j. 5 As 242/2016-27, bod 26). Ústavně konformní je výklad, že byť taková doručka není veřejnou listinou, má stále důkazní váhu. Osobě zpochybňující údaje na doručence však postačí, předestře-li konkrétní tvrzení o pravděpodobné verzi reality znevěrohodňující doručku, tj. na rozdíl od veřejné listiny nemusí prokázat opak toho, co plyne z veřejné listiny [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006 č. j. 2 Afs 158/2005-85 (č. 1327/2007 Sb. NSS), či jeho rozsudek ze dne 31. 3. 2010 č. j. 9 As 65/2009-61]“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2022, sp. zn. IV.ÚS 2873/21).*
37. Ze shora citované judikatury tak plyne jednoznačný závěr, že k fikci doručení, na základě které je následně rozhodováno, je možné přistoupit jen za předpokladu kumulativního splnění zákonných podmínek, jak bylo už dříve vyloženo. Avšak v daném případě žalobce splnění těchto podmínek zpochybnil, když konkrétně namítl, že nebyl řádně poučen o právních důsledcích souvisejících s nevyzvednutím předmětné zásilky ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu. Z nadepsané judikatury současně vyplývá, že doručka založená ve správním spise, ze které při rozhodování vycházel žalovaný, má jako důkaz jistou právní sílu, ale správní řád ji nepovažuje za veřejnou listinu. Ke zpochybnění její pravdivosti tak postačuje předložení jiné pravděpodobné verze reality.
38. Žalobce pak ve věci zpochybnil doručku prvostupňového rozhodnutí založenou ve správním spise předložením originálu tiskopisu *Výzvy k vyzvednutí zásilky/Potvrzení o převzetí zásilky* ze dne 21. 3. 2024, č. X. Předestřel tak zcela konkrétní tvrzení o nikoliv nepravděpodobné verzi reality odlišné od té, kterou zastával žalovaný s ohledem na informace vyplývající z doručky obsažené ve spisové dokumentaci (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2021, č. j. 10 As 423/2019-82). Soud má tudíž v řešeném případě za to, že vzhledem k výše uvedené výzvě ze dne 21. 3. 2024, v níž nebylo v předtištěném políčku doručovatelkou zatrženo, že k této výzvě bylo připojeno poučení o právních důsledcích souvisejících s obsahem zásilky, nebylo najisto prokázáno, že poučení o důsledcích nevyzvednutí si dané zásilky bylo vloženo do schránky tehdejšího zmocněnce žalobce (J. B., narozený X).

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

39. Soud tak posuzovaný případ vyhodnotil právě na základě těchto listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit a které jsou jim známy, a to ve spojení s ostatními podklady založenými ve správním spise. K tomu je nutno uvést, že existuje-li (relevantní) rozpor mezi doručenkou a tiskopisem výzvy k vyzvednutí zásilky, nelze jej automaticky klást k tíži žalobce. Je totiž na žalovaném, aby prokázal, že byl žalobce ve věci poučen o právních následcích ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu. Pokud se mu to nepodaří, nemůže vycházet z toho, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobci doručeno fikcí (srov. např. i rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 5. 2023, č. j. 72 A 40/2021-37, nebo Městského soudu v Praze ze dne 9. 9. 2020, č. j. 8 A 167/2015-167).
40. V návaznosti na uvedené soud zároveň dodává, že žalobcem předloženému čestnému prohlášení jeho zmocněnce ve správním řízení ze dne 11. 10. 2025, z něhož se podává, že mu nebylo spolu s výzvou zanecháno jakékoliv poučení, ani se jinak nedozvěděl o obsahu předmětné zásilky, neboť ta mu nebyla vložena do poštovní schránky, nepřikládal výraznou důkazní relevanci, neboť se dle konstantní judikatury obecně jedná o prostředek toliko nižší vypovídací hodnoty (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2020, č. j. 4 As 463/2019-48). Podstatným tak ve věci zůstal obsah originálu žalobcem doložené výzvy, jak už bylo v tomto ohledu soudem dříve vyhodnoceno.
41. Na učiněném závěru nic nemění ani fakt, že dle doručanky prvostupňového rozhodnutí mělo být toto rozhodnutí (resp. zásilka) zmocněnci žalobce vhozeno do poštovní schránky (po uplynutí lhůty 10 dnů k vyzvednutí) dne 5. 4. 2024, a ten tedy mohl a měl mít fakticky možnost se s rozhodnutím správního orgánu I. stupně seznámit. K tomu zdejší soud pro úplnost dodává, že jednak dle žalobní argumentace neměla být zásilka s prvostupňovým rozhodnutím do schránky zmocněnce žalobce vložena (tj. se zásilkou samotnou se neměl tento zmocněnec seznámit), a jednak se z právní věty rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, podává, že „*na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta.*“
42. Aby tedy bylo ve věci postaveno najisto, že byly splněny podmínky pro užití tzv. fikce doručení prvostupňového rozhodnutí o přestupku, je třeba odstranit relevantní pochybnosti, které do zjištěného skutkového stavu vnesla výzva k vyzvednutí zásilky, doložená žalobcem v rámci soudního řízení. Žalovaný tak bude muset prokázat, že zmocněnec žalobce byl při doručování skutečně poučen o právních následcích nevyzvednutí doručované písemnosti ve smyslu § 23 odst. 5 správního řádu. Nabízí se např. svědecká výpověď doručovatelky dané zásilky.
43. Jedná-li se závěrem o žalovaným poukazovanou účelovou procesní taktiku právního zástupce žalobce a zmocněnce žalobce ve správním řízení, pak zdejší soud konstatuje, že jsou mu z úřední činnosti známy rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 3. 2026, č. j. 66 A 10/2025-40, a ze dne 30. 1. 2026, č. j. 60 A 1/2025-28, dále Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky Liberec, jakož i věc vedená u tohoto soudu pod sp. zn. 54 A 10/2025. Všechny tyto případy, jak odpovídajícím způsobem popsal žalovaný, spojuje osoba právního zástupce žalobce a značně charakteristická (v zásadě opakující se) žalobní argumentace stran toho, že zmocněnec toho kterého žalobce ve správním řízení nebyl v důsledku pochybení doručovatelky České pošty poučen o právních důsledcích nevyzvednutí dotčené zásilky, přičemž si doručovanou zásilku v úložní době nevyvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

neboť se domníval, že se jedná pouze o písemnost od pojišťovny. K tomu je však třeba v obecné rovině uvést, že za situace, kdy přestupci, popř. jejich zmocněnci (právní zástupci), nezřídka využívají veškerou možnou procesní obranu, aby zabránili případným negativním důsledkům rozhodnutí o přestupku, je na správních orgánech jednajících ve věci, aby důsledně postupovaly v souladu se zákonem a rovněž zajistily, aby doručující orgány plnily své povinnosti tak, aby byly veškeré zákonné podmínky pro doručování zásilek obsahující písemnosti správních orgánů naplněny (zde byl ostatně jádrem sporu úkon doručovatelky České pošty). Stejně tak mohou tyto správní orgány, mají-li podezření na protiprávní jednání určité osoby, učinit i další relevantní právní kroky k tomu, aby bylo takové případné nezákonné jednání tomu příslušnými orgány odpovídajícím způsobem řešeno.

44. Soud zároveň uvádí, že nadepsaný argument o účelovém postupu právního zástupce žalobce a zmocněnce žalobce ve správním řízení (resp. o zneužití práva) byl žalovaným vznesen poprvé až v rámci *Upozornění na taktiku zástupců* ze dne 9. 2. 2026, učiněného v tomto soudním řízení. Předmětem přezkumu ve správním soudnictví je však dle § 75 s. ř. s. právě žalobou napadené rozhodnutí. Soud proto nemohl přihlížet k důvodům, které žalovaný vznesl teprve až v soudním řízení a nezahrnul je do vlastního odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, ze dne 27. 8. 2013, č. j. 8 Afs 58/2012-44, ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 Azs 6/2014-27, ze dne 24. 9. 2014, č. j. 8 Afs 34/2013-68, ze dne 18. 12. 2014, č. j. 2 Azs 193/2014-20, ze dne 10. 2. 2016, č. j. 4 As 207/2015-107, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43, či ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 Afs 59/2008-79).
45. Soud tudíž na základě všech výše uvedených skutečností výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, přičemž věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ten bude v dalším řízení ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem zdejšího soudu vázán.
46. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení, přičemž soud žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 18 210 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu proti rozhodnutí žalovaného (tj. 3 000 Kč), náklady právního zastoupení žalobce advokátem za 3 úkony právní služby ve výši 13 860 Kč [tj. 3 úkony právní služby po 4 620 Kč dle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) – převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, podání žaloby a repliky – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a náhradou hotových výdajů ve výši 1 350 Kč (tj. 3 paušály po 450 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu). Naproti tomu soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení spojených s jeho dalším vyjádřením ze dne 27. 2. 2026, kterým žalobce reagoval na žalovaným učiněné *Upozornění na taktiku zástupců* ze dne 9. 2. 2026. Toto písemné podání žalobce se totiž v zásadě míjelo s předmětem projednávané věci (resp. s napadeným rozhodnutím), a proto jej soud neshledal za důvodně vynaložený náklad řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. května 2026

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.